

Τό θαῦμα στη μάχη του Κούρσκ

Στό διαγωνισμό πού
ὀργάνωσε ἕνα ιστο-
ρικό περιοδικό τῆς
Μόσχας γιά τό καλύτερο
διήγημα πού θά ἀφοροῦσε
τήν ἐποχή τοῦ ρωσογερμα-
νικοῦ πολέμου, κρίθηκε ὡς
καλύτερο τό ἀκόλουθο:

Ἀπό τίς πιό σκληρές μάχες στόν ρωσογερμανικό πόλεμο 1941-1945 ἦταν ἡ λεγόμενη μάχη τοῦ Κούρσκ (πόλη στό νοτιοδυτικό μέρος τῆς Ρωσίας).

Γιά ὄλη μου τή ζωή θά θυμᾶμαι τήν ἡμερομηνία, 23-11-1941, ὅταν πολεμοῦσα στό Κούρσκ. Μᾶς εἶχαν περικυκλώσει τότε οἱ Γερμανοί καί, γιά νά μᾶς ἐξοντώσουν ὄλους, πυροβολοῦσαν συνέχεια στό τετράγωνο πού ἦμασταν. Ἔτρεμε ἡ γῆ ἀπό τίς βόμβες κι ὁ οὐρανός δέν φαινόταν ἀπό τούς καπνοῦς. Πραγματική κόλαση. Ὅταν νύκτωσε, σταμάτησαν οἱ πυροβολισμοί. Τότε ἄρχισε νά φιλοδρέχει. Οἱ λίγοι ἀπό μᾶς πού εἶχαμε ἐπιβιώσει σ' αὐτή τή μάχη, κατάκοποι, ταλαιπωρημένοι, προσπαθοῦσαμε νά κρυφτοῦμε κάπου στά κοντινά δάση. Σέ μιά χαράδρα βρήκαμε κι ἄλλους στρατιῶτες, στήν ἴδια ἄθλια κατάσταση. Ὅλοι συνολικά ἦμασταν 13 ἄτομα. Ἀνάμεσά μας ἦταν κι ἓνας ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπό τή Σιβηρία. Συσπειρωθήκαμε γύρω του καί περιμέναμε μέ προσοχή τίς διαταγές του. Φωτιά δέν μπορούσαμε νά ἀνάψουμε γιά νά προστατευθοῦμε ἀπό τό κρύο, ἀπό τόν φόβο μήπως μᾶς ἐντοπίσουν οἱ Γερμανοί.

Ξαφνικά, ἀκοῦμε δυνατή τή φωνή τοῦ ἀξιωματικοῦ:

— Ἀδέλφια (δέν μᾶς εἶπε, «σύντροφοι στρατιῶτες», ὅπως ἦταν ὁ κανόνας, ὅταν ἀπευθυνόταν ἓνας ἀξιωματικός στούς στρατιῶτες). Ποῖός ἀπό σᾶς γνωρίζει κάποιες προσευχές;

— Ἐγώ γνωρίζω, ἀπάντησα. Μέ λένε Νικόλαο. Γνωρίζω προσευχές γιά τόν ἅγιο Νικόλαο.

— Ἐμένα μέ λένε Γεώργιο, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Λοιπόν, ἀδέλφια, μαζί μας τώρα ἔχουμε δύο ἁγίους. Θά ἀρχίσουμε ὄλοι μαζί

νά προσευχοῦμαστε καί νά ζητοῦμε τή βοήθειά τους.

Ἄρχισε πρῶτος αὐτός νά λέει τήν προσευχή πρὸς τόν ἅγιο Γεώργιο. Τήν ἐπαναλάμβανα μέ σιγανή φωνή. Οἱ υπόλοιποι γονάτισαν καί ἐπαναλάμβαναν καί αὐτοί τά λόγια τῆς προσευχῆς.

Καί τότε, ξαφνικά, βλέπουμε πίσω ἀπό τά ἔλατα πού κρυβόμασταν φῶς σ' ἓνα καλυβάκι. Προχωρήσαμε πρὸς τά κεῖ, πολύ προσεκτικά. Χτυπήσαμε σιγά τήν πόρτα. Μᾶς ἄνοιξε ἓνας γέροντας μέ ἄσπρα μαλλιά. Μπήκαμε, χωρίς νά τόν ρωτήσουμε ποιός εἶναι. Καταλάβαμε ὅτι εἶναι μᾶλλον κάποιος δασοκόμος τῆς περιοχῆς. Στό καλυβάκι ὑπῆρχε ἀρκετή ζέστη.

— Αὐτό τό σεμνό καταφύγιο μπορῶ μόνο νά σᾶς προσφέρω, μᾶς εἶπε μέ χαμόγελο ὁ γέροντας, καί γιά κέρασμα ζεστό νερό καί παξιμαδάκια. Νά κοιμηθεῖτε χάμω στά ἄχυρα.

Ζεσταθήκαμε, ἤπιαμε νερό, φάγαμε τά παξιμαδάκια καί κοιμηθήκαμε χάμω. Ὅταν τό πρωί ξυπνήσαμε, διαπιστώσαμε ὅτι κοιμόμαστε στό χῶμα τῆς χαράδρας πού κρυβόμασταν. Κανένα καλυβάκι δέν ὑπῆρχε. Ὁ ἀξιωματικός δόξασε τόν Θεό γιά τή θαυμασιή διανυκτέρευση καί μᾶς εἶπε:

— Λοιπόν, ἀδέλφια, ἀπό δῶ καί μπρός νά μὴν ξεχνᾶτε ποτέ τόν Θεό, νά ὑπερασπίζετε τήν ὀρθόδοξη πίστη, νά θυμάστε αὐτές τίς προσευχές καί νά προσεύχεται ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλο μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του.

Τά λόγια του τά θεωρήσαμε ὡς δεύτερο ὄρκο τοῦ στρατιῶτη. Κι ἔπειτα ξεκινήσαμε σιγά-σιγά, ὁ ἓνας πίσω ἀπό τόν ἄλλο, 15 περίπου χιλιόμετρα στά δάση καί τά λαγκάδια, καί τήν ἴδια κιόλας ἡμέρα ὄλοι ἐμεῖς, τά 13 ἄτομα, βρήκαμε τό τάγμα μας. Σωθήκαμε.

Οἱ Ἅγιοί μας τόσο κοντά μας καί χθές καί σήμερα καί πάντοτε. Ἔτοιμοι, πρόθυμοι ν' ἀκούσουν τήν προσευχή τοῦ ἁμαρτωλοῦ καί τοῦ ἁγίου, τοῦ μικροῦ καί τοῦ μεγάλου.

Ὅλοι χωρᾶμε στήν ἀγάπη τους, γιά ὄλους ὑπάρχει θέση στό ἔλεος τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

Ναταλία Γ. Νικολάου

Μόσχα